

Μακεδονικά

Τόμ. 26 (1987)

Αφιερώνεται εις την μνήμην Χρίστου Ευαγγ. Λαμπρινού, Αθανασίου Ιω. Κωνσταντινίδου

Χρίστος Ευαγγέλου Λαμπρινός

Κωνσταντίνος Α. Βαβούσκος

doi: [10.12681/makedonika.1070](https://doi.org/10.12681/makedonika.1070)

Copyright © 2015, Κωνσταντίνος Α. Βαβούσκος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Βαβούσκος Κ. Α. (1987). Χρίστος Ευαγγέλου Λαμπρινός. *Μακεδονικά*, 26, ζ'-ια'.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.1070>

Χρῖστος Εἰδαγγ. Λαμπρινός

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

Τὴν 24ην Μαρτίου 1988 ἀπεβίωσε, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ἀσθένειαν, ὁ ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ ἐπὶ ἑννέα συνεχῆ ἔτη (6 Ἀπριλίου 1979-13 Μαρτίου 1988) διατελέσας γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν Χρῆστος Λαμπρινός. Ὁ μεταστάς, παλαιὸν μέλος τῆς Ἐταιρείας, διετέλεσεν ἐπὶ ἔτη μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πρὶν ἢ ἐκλεγῆ γενικὸς γραμματεὺς εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Βασδραβέλλη, ὁ ὁποῖος, ἰδρυτικὸν μέλος τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἐκάλυψε διὰ τῆς πληθωρικής παρουσίας του τὰς δραστηριότητας αὐτῆς ἐπὶ τεσσαράκοντα ὄκτα ἔτη. Ὁ Χρῆστος Λαμπρινός, γεννηθεὶς τὸ 1917 ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκ γονέων Εὐαγγέλου καὶ Ζαφείρας ἐλκόντων τὴν καταγωγὴν ἐξ Ἀσβεστοχωρίου καὶ Κλεισούρας ἀντιστοίχως, εἶχε ζωηρὸν τὸ ἀσθημα τῆς μακεδονικῆς καταγωγῆς του, δι' αὐτὸ καὶ μὲ ἐνδιαφέρον ἠσχολήθη ἰδίως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του μὲ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Μακεδονίαν κατόπιν καὶ τῆς ἐντάσεως τῆς περὶ αὐτὴν προπαγανδιστικῆς δραστηριότητος ὀριζόμενων γειτόνων. Γλωσσομαθῆς καὶ ἱκανὸς χειριστῆς τῆς πέννας, ἀφοῦ ἐπὶ τι διάστημα ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν (Ἀθηνῶν), ἠσχολήθη ἐν συνεχείᾳ καὶ δὴ διὰ βίου μὲ τὴν δημοσιογραφίαν γενόμενος κατὰ διαστήματα καὶ πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν Βορείου Ἑλλάδος ἐπὶ εἰκοσαετίαν περίπου, αὐτὴν δὲ τὴν ἰδιότητα εἶχε καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του. Ὡς ἑφεδρὸς ἀξιωματικὸς ὑπηρετήσεν κατὰ τὸν ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον, ἐν συνεχείᾳ δὲ κατὰ τὴν ἐχθρικήν κατοχὴν τῆς Ἑλλάδος κατέφυγεν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν, ἔνθα κατετάχθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πληροφοριῶν τοῦ βρετανικοῦ ναυτικοῦ τῆς Μεσογείου. Ἐπανελθὼν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἠργάσθη τὸ 1946-1947 εἰς τὸ γραφεῖον τύπου τοῦ βρετανικοῦ Γεν. Προξενείου Θεσσαλονίκης καὶ ἐν συνεχείᾳ (ἀπὸ τοῦ 1948) ὡς διευθυντῆς τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ γραφείου τύπου τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς. Ἡ ἐπίδοσις του εἰς τὴν δημοσιογραφίαν κατ' ἀρχὴν διὰ τῆς ἐφημερίδος «Νέα Ἀλήθεια» μέχρι τὸ 1955 καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς ἐφημερίδος «Μακεδονία», εἰς τὴν ὁποίαν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τοῦ θανάτου του, ὑπῆρξε γόνιμος καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλονται πολλαὶ σελίδες, διὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο κριτικὴ παρουσίας νεῶν βιβλίων, ἱστορικῶν προσωπικοτήτων καὶ ἱστορικῶν γεγονότων. Κατὰ προέκτασιν τῆς δημοσιογραφικῆς του δραστηριότητος

καί ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ὁλονὲν ἀξανομένης κοινωνικῆς παρουσίας του διορίσθη πρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Κρατικοῦ Θεάτρου Βορείου Ἑλλάδος, ἐξελέγη διοικητὴς τῶν Ρόταρυ καὶ κατέστη συνεργάτης τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ραδιοφωνίας καὶ τοῦ ἀγγλοφώνου παραρτήματος τοῦ περιοδικοῦ «Μακεδονικὴ Ζωή». Δι' ὅλας αὐτάς του τὰς ὑπηρεσίας ἐτιμήθη μὲ ἑλληνικὰ καὶ ἰδίως μὲ ἀμερικανικὰ παράσημα.

Εἰς τὴν Ἑταιρείαν Μακεδονικῶν Σπουδῶν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, αἱ ὅποιαι, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν δημοσιογραφικὴν καὶ κοινωνικὴν πείραν του, ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν δημοσίων σχέσεων αὐτῆς. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κατόπιν εἰσηγήσεώς μου ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἀνάθεσις ἀρμοδιοτήτων εὐρείας ἐκτάσεως ἐπὶ πολλῶν δραστηριοτήτων αὐτῆς τῆς Ἑταιρείας μὲ συνέπειαν νὰ ἀποκτήσῃ εὐχέρειαν, ἡ ὁποία τελικῶς καὶ εὐτυχῶς χάρις καὶ εἰς τὸν εἰλικτον χαρακτῆρα του ὠφέλησε τὴν Ἑταιρείαν.

Εἰς τὰ πλαίσια αὐτῶν τῶν ἀρμοδιοτήτων ἀνετέθη εἰς αὐτὸν εὐθύς μετὰ τὸν κατὰ τὸ ἔτος 1975 συμβάντα θάνατον τοῦ τότε διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου Ἀποδήμων Μακεδόνων ἀειμνήστου Πισσοδερῖτου Ταξιάρχου ἐ.ἀ. Τσάμη καὶ δὴ κατόπιν προτάσεώς μου ὡς προέδρου καὶ τοῦ Κέντρου τούτου, τὸ ὅποσον ἀπετέλει καὶ ἀποτελεῖ μίαν διεύθυνσιν τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἡ διεύθυνσις τοῦ Κέντρου τούτου ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ διευθύνοντος, ἐξ ὀνόματος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας ταύτης, συμβούλου.

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἀνάθεσις τῆς διεύθυνσεως ταύτης εἶχε προσωρινὸν χαρακτῆρα, δηλ. μέχρις ἐξευρέσεως διευθυντοῦ, προέβημεν εἰς ἀλλεπαλλήλους ἀνανεώσεις αὐτῆς τῆς ἀναθέσεως, τὴν ὁποίαν τοιουτοτρόπως ὁ ἀείμνηστος διετήρησε μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὅτε, πάλιν, τὸ ἔτος 1978 μοὶ ἐζητήθη, ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου ὡς προέδρου τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν (καὶ τοῦ Κέντρου Ἀποδήμων Μακεδόνων), νὰ περιοδεύσω τὴν Αὐστραλίαν διὰ σειρὰν διαλέξεων, συνεντεύξεων, ἀνακοινώσεων καὶ ἐπισήμων ἐπαφῶν διὰ τὸ λεγόμενον «Μακεδονικὸν» ζήτημα, ὠρίσθη ὡς συνοδὸς μου ὁ Χρῖστος Λαμπρινός, ὡς διευθύνων σύμβουλος τοῦ Κέντρου Ἀποδήμων Μακεδόνων, διὰ τὴν καλυτέραν κάλυψιν τῶν προγραμματισθεισῶν ἐκδηλώσεων καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς μου, ἡ ὁποία, πράγματι, χάρις καὶ εἰς τὴν βοήθειάν του ἄφησεν ἀγαθὰς ἀναμνήσεις, αἱ ὅποιαι ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἐπισήμως. Τὸ καλὸν τοῦτο προηγουμένον ἐπέβαλε τὸν αὐτὸν χειρισμὸν καὶ εἰς τὴν μετέπειτα ἀποστολήν μου εἰς Ἠνωμένας Πολιτείας καὶ Καναδᾶν, ὡς καὶ εἰς τὴν κατ' ἔτος συμμετοχήν μου εἰς τὰ Παμμακεδονικὰ Συνέδρια τῶν Μακεδονικῶν Ὁργανώσεων ΗΠΑ-Καναδᾶ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

Ἀργότερον, ὅτε ὑπὸ Γενικῆς Συνελεύσεως, τελοῦσης ὑπὸ τὴν προε-

δρίαν μου καὶ συνεδριαζούσης εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἀπεφασίσθη ἡ ἴδρυσις τοῦ Μουσείου Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, προέτεινα ἐπὶ τόπου καὶ τὸν Χρ. Λαμπρινὸν μέλος τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς, διότι προεβλέπετο ὅτι τελικῶς τὸ Μουσεῖον τοῦτο θὰ περιήρχετο εἰς τὴν Ἑταιρείαν Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ὡσαύτως ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις μου νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν συμβούλου εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Βορείου Ἑλλάδος, ὅτε ἐξητήθη ἡ παρά τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν πλήρωσις τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτὴν θέσεως ταύτης.

Ἀργότερον, ὅτε κατόπιν ἐντόνων προσπαθειῶν κατορθώσαμεν, ὥστε νὰ ἐπανέλθῃ κατὰ τὴν τρόπον τὸ Ἴδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου εἰς τὴν Ἑταιρείαν Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἐκ τῆς ὁποίας τοῦτο ἀφηρέθη ἐπὶ δικτατορίας, διὰ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Νικ. Ἀνδριώτου καὶ ἐμοῦ ἐκ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, προέτεινα, ὡς πρόεδρος πλέον καὶ τοῦ Ἰδρύματος τούτου, τὸν Λαμπρινὸν ὡς μέλος τοῦ νέου αὐτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ σῶρευσις τόσων ἀρμοδιοτήτων εἰς ἓν πρόσωπον, ἀπόρροια τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ἱκανοτήτων του, ἀλλὰ καὶ τῆς σκέψεως ὅτι δι' αὐτοῦ, ὡς γενικοῦ γραμματέως τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτῆς θὰ ἐνημερώνετο ἐπὶ τῶν δραστηριοτήτων τῶν ἀναφερθέντων θυγατρικῶν ὀργανισμῶν, χάρις εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὴν καλὴν διάθεσιν ἀπάντων ὑπῆρξε ἐπικοινωνητικὴ, ὀφειλομένη καὶ εἰς τὴν καλοπροαίρετον μακρὰν συνεργασίαν. Ὁ Χ. Λαμπρινὸς οὐδέποτε διεφώνει κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τὰς Γενικὰς Συνελεύσεις τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, διατηρῶν πάντοτε τὸ ἥπιον ὕφος του, οὐδέποτε δὲ κατὰ τὰς συνεδρίας ταύτας ἀπηύθυνε μομφὴν ἢ ἀντισυναδελφικὸν λόγον εἰς τοὺς συναδέλφους του. Χρέος μου νὰ τονίσω τὸ γεγονός τοῦτο.

Ὁ Χρῆστος Λαμπρινὸς ὑπέμεινεν ἐπὶ μακρὸν μεθ' ὑποδειγματικῆς καρτερίας τὴν ἐπίπονον ἀσθένειάν του, ἀγωνιζόμενος μέχρι τέλους εἰς τὰς ἐπάλλξεις ὅλων τῶν θέσεων, τὰς ὁποίας τοῦ εἶχονεν ἐμπιστευθῆ. Ἡ αἰσιοδοξία του καὶ ἡ ἐργατικότης του τὸν ἐνίσχυον μέχρι τέλους. Δυστυχῶς ἡ ἐπιδείνωσις τῆς καταστάσεώς του ἐπελθοῦσα ραγδαίως δὲν τοῦ ἐπέτρεψε πλέον νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του καὶ ἔτι δυστυχέστερον ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος ἐπῆλθεν ἐν συνεχείᾳ, ἐστέρησεν ὀριστικῶς ὅλους τῆς συνεργασίας του.

Μὲ λύπην χαράσω τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν ἐν γένει προσφοράν του εἰς τὴν Ἑταιρείαν Μακεδονικῶν Σπουδῶν καὶ τὰ θυγατρικὰ αὐτῆς ἱδρύματα.